

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: **FVE SUN VIK 2 s.r.o.**, se sídlem 28. října 438/209, Mariánské Hory, Ostrava, zastoupená JUDr. Vítem Rybářem, advokátem se sídlem 28. října 1610/95, Ostrava - Moravská Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 26.11.2010, č.j. 13853-5/2010-ERU,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 26.11.2010, č.j. 13853-5/2010-ERU, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se **právo** na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2010, č.j. 13853-5/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence na výrobu elektřiny na dobu 25 let, se vznikem oprávnění a termínem zahájení výkonu licencované činnosti ke dni nabytí právní moci rozhodnutí, na celkový instalovaný sluneční výkon 1,589 MW, pro provozovnu fotovoltaické elektrárny v katastrálním území Chomutov I, na pozemku p.č. 2085/20 (dále též „FVE SUN VIK“).

I. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky stanovené zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 12. 2010 (dále jen „energetický zákon“), a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce uvádí, že mají-li venkovní prostory energetického zařízení povahu prostoru zvláště nebezpečného, jak zmiňují revizní zprávy na č.l. 44 a 47 správního spisu, jedná se v daném případě o vyhrazené elektrické zařízení ve smyslu přílohy č. 1 k vyhlášce č. 73/2010 Sb., o stanovení vyhrazených elektrických technických zařízení, jejich zařazení do tříd a skupin a o bližších podmínkách jejich bezpečnosti (dále jen „vyhláška č. 73/2010 Sb.“). K uvedení energetického zařízení do provozu proto bylo třeba stanovisko Technické inspekce České republiky. Žalobce dále poukazuje na to, že ve správním spisu není doloženo oznámení montáže energetického zařízení organizaci státního odborného dozoru. Bez doložení stanoviska Technické inspekce České republiky žalovanému nebylo možné v daném licenčním řízení dospět k závěru, že energetické zařízení má technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám.

Žalobce dále namítá, že zpráva o výchozí revizi ze dne 19.11.2010 revizního technika J. B. nemůže být pravdivá. Pokud revizní technik uvedl, že „...byla provedena kompletní elektroinstalace fotovoltaických panelů, jejich zapojení do DC string boxů a propojení s rozvodnou S2...prohlídkou bylo zjištěno, že revidované zařízení je provedeno v souladu s bezpečnostními požadavky příslušných norem...zapojení jednotlivých panelů do stringů má správnou polaritu...“, pak toto tvrzení neodpovídá obsahu protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU. Ohledáním na místě, které provedli tři zaměstnanci žalovaného dne 23.12.2010, bylo zjištěno, že na stavbě FVE SUN VIK probíhají zemní práce, jsou osazovány panely a v některých částech nejsou nainstalovány měniče. Dále bylo zjištěno, že na většině plochy FVE nejsou propojeny panely a měniče, stav elektrárny neodpovídá revizní zprávě a není schopen provozu.

Podle žalobce tedy zpráva o výchozí revizi ze dne 19.11.2010 revizního technika J. B. obsahuje nepravdivé údaje, a proto ani nemůže být považována za listinu prokazující bezpečnost FVE SUN VIK. Revizní zpráva nebyla vyhotovena v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Nelze ji proto přijmout ani jako podklad pro vydání rozhodnutí ve smyslu správního řádu.

Ačkoli si byl žalovaný ze své dřívější úřední činnosti vědom nekalých praktik a na svém webovém portálu avizoval důslednost při provádění dokazování, v daném licenčním řízení takto nepostupoval a nezjistil řádně skutkový stav věci. Tento postup žalovaného způsobil vznik vady řízení v tom smyslu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ žalobou napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta ČR k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání žaloby nejvyššího státního zástupce, ponechává posouzení důvodnosti žaloby na úvaze soudu. Žalovaný sám žádné dozorcí prostředky ve smyslu správního řádu ve vztahu k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí nevyužil. I žalovaný setrval na tomto svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení především zpochybňovala veřejný zájem na podání žaloby a akcentovala svá práva nabytá v dobré víře. K jednotlivým žalobním bodům pak podrobně argumentovala a odmítala jejich důvodnost. Poukazovala především na to, že pro zařazení konkrétního zařízení do určité kategorie nebezpečnosti jsou rozhodující vlhkost okolního prostředí a způsob obsluhy. Protože je obsluhou zařízení pověřena osoba s elektrotechnickou kvalifikací ve smyslu § 5 a násl. vyhlášky č. 50/1978 Sb., o odborné způsobilosti v elektrotechnice, projektant ani stavební úřad nepochybili, pokud nepožadovali stanovisko Technické inspekce České republiky.

K ohledání místa stavby dne 23.12.2010 osoba zúčastněná argumentuje tak, že toto ohledání bylo účelové a závěry a zjištění z něj plynoucí nejsou správné. O provedení ohledání byla osoba zúčastněná na řízení vyrozuměna dne 22.12.2010. Okolnosti důvodu a způsob provedení jsou podle osoby zúčastněné na řízení „minimálně zvláštní“. Pokud by nebylo zařízení schopno provozu, tak by nemohlo vyrábět elektřinu.

Osoba zúčastněná na řízení má za to, že žaloba by měla být odmítnuta pro absenci závažného veřejného zájmu anebo jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) je žalobu oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat.

Žaloba byla podána dne 11.11.2013, žalobou napadené rozhodnutí o licenci nabylo právní moci dne 26.11.2010; žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepřiliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.).

Žalobce tedy v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je určující ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i základní imperativ demokratického právního státu, že podstatou uplatňování veřejné moci je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Ve vztahu k uplatněným žalobním bodům zdejší soud předesílá, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy udělení oprávnění k podnikání za regulované ceny, nikoliv rozhodnutí opravňující držitele licence uvést energetické zařízení do provozu či naplnění všech podmínek pro čerpání státem garantovaných výkupních cen; tato premisa byla pak východiskem pro posouzení jednotlivých žalobních bodů zdejším soudem. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008. Nejvyšší správní soud v citovaném případě zdůraznil, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti v oblasti plynárenství a že právo uvést plynárenské zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení *in merito* nezakládá a k povolení provozu předmětného plynárenského zařízení byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. „*Toto řízení není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv.*“.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka

energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady u energetických zařízení ve zkušebním provozu souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.

Namítal-li žalobce, že v řízení o udělení licence nebylo doloženo oznámení montáže Technické inspekci a stanovisko Technické inspekce, pak z výše citovaných ustanovení vyplývá, že v licenčním řízení je žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce – revizní zpráva; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence.

Ve shora citovaném rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence, které právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá. Soud zdůrazňuje, že odpověď na otázku, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. energetické zařízení spadá, může poskytnout právě technická dokumentace stavby energetického zařízení; tu musel mít k dispozici stavební úřad, přičemž doložení technické dokumentace stavby energetického zařízení nebylo v době vydání rozhodnutí žalovaného ve smyslu energetického zákona a vyhlášky č. 426/2005 Sb. podmínkou pro udělení licence k podnikání v regulované oblasti. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou k výše citovanému § 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb., která jako nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona. Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevplývá, že by měl žadatel o licenci dokládat ještě stanovisko Technické inspekce či dokonce oznámení montáže Technické inspekci; postačí doložení revizní zprávy jako výstupu z provedené revize.

V souvislosti s revizní zprávou však zdejší soud dále zdůrazňuje, že v řízení o udělení licence musí být transparentně prokázáno, že energetické zařízení bylo ve smyslu příslušných technických norem revizním technikem skutečně revidováno. Revizní zpráva je zásadním skutkovým podkladem, kterým se prokazuje, že energetické zařízení má úroveň odpovídající technickým normám a je bezpečné. Provedením revize na předmětném zařízení lze splnění bezpečnostních parametrů již dokončeného energetického zařízení reálně ověřit, revizní zpráva je zároveň jediným dokladem, z něhož se podává nejen bezpečnost, nýbrž i samotná technická dokončenost zařízení. Tomu odpovídá požadavek § 5 odst. 3 energetického zákona ve spojení s výše citovaným ustanovením § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. Výchozí revize k prokázání technických předpokladů pro udělení licence podle § 5 odst. 3 energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. tedy musí být zpracována po prohlídce dokončené fotovoltaické elektrárny, tj. až poté, co byly nainstalovány veškeré fotovoltaické panely.

Žalobce namítal, že obsah zprávy o výchozí revizi revizního technika J. B. ze dne 19.11.2010, č. 010-10-V/B, která byla podkladem pro udělení licence žalovaným, nemůže být pravdivý. Žalobce poukázal na to, že revizní technik v revizní zprávě popisuje stav revidovaného zařízení odlišným způsobem, než jak jej popsali zaměstnanci žalovaného v protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU; tento žalobní bod tedy směřuje k tomu, že v době, kdy byla zpráva o výchozí revizi vyhotovena, nebylo ještě energetické zařízení vůbec dokončeno.

Správní spis sp. zn. LIC-13853/2010-ERU k žádosti o udělení licence pro FVE SUN VIK obsahuje ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu listiny, z nichž vyplývají následující relevantní skutečnosti:

- revizní technik J. B. podle obsahu zprávy o výchozí revizi provedl revizi dne 18.11.2010 a ve své zprávě na straně 2 (č.l. 39 správního spisu), pod bodem III. Prohlídka, uvedl, že *„byla provedena kompletní elektroinstalace fotovoltaických panelů, jejich zapojení do DC string boxů a propojení s rozvodnou S2. Instalované monokrystalické panely, typ LIGHTWAY 235 6 760 ks. Prohlídkou bylo zjištěno, že revidované zařízení je provedeno v souladu s bezpečnostními požadavky příslušných norem pro tato zařízení. Prohlídka zařízení byla provedena v souladu s ČSN 33 2000-6 č. 61.2. Zapojení jednotlivých panelů do stringů má správnou polaritu.“*;
- žalovaný vydal dne 22.12.2010 pod č.j. 13853-7/2010-ERU usnesení (č.l. 75-76 správního spisu), z něhož vyplývá, že žalovaný má na základě podnětu důvodné pochybnosti, že výrobní elektřiny společnosti FVE SUN VIK 2 s.r.o., které byla udělena licence č. 111018011, je dohotovena v takovém rozsahu, aby mohla být ve vlastnictví nebo mohla být předmětem užívání, a že jsou splněny technické předpoklady k výrobě elektřiny v tomto zařízení;

- protokol o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU (č.l. 79-80 správního spisu), s razítkem podatelny žalovaného v Jihlavě s datem 23.12.2010 obsahuje odkaz na usnesení žalovaného ze dne 22.12.2010, č.j. 13853-7/2010-ERU, kterým žalovaný rozhodl o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité. Protokol o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU, podepsali Ing. R. K., Ing. P. P. a Ing. Mgr. J. V. a zachytili v něm stav předmětného zařízení ke dni 23.12.2010 tak, že „...*probíhají zemní práce a jsou osazovány panely. V některých částech nejsou nainstalovány měniče, na většině plochy FVE nejsou propojeny panely a měniče. Z důvodu klimatických podmínek nebyly zkontrolovány všechny panely a střídače...Byla provedena fotodokumentace a videodokumentace místa, která je součástí tohoto protokolu a ze které je zřejmé, že shledaný stav FVE neodpovídá revizní zprávě a FVE není v této podobě schopna provozu.*“.

Ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný v návaznosti na obsah protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU, prováděl jakékoli další procesní úkony ve smyslu správního řádu. Žalovaný soudu dne 3.7.2014 sdělil, že ve věci udělení licence rozhodnutím ze dne 26. 11. 2010, č.j. 13853-5/2010-ERU, nebylo obnoveno řízení podle § 100 odst. 3 správního řádu. Ve správním spisu, jak byl soudu žalovaným předložen, se též nenacházela fotodokumentace a videodokumentace, jejíž pořízení zmiňuje protokol o zajištění důkazu ohledáním věci nemovité ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU, a která měla být jeho přílohou.

K výzvě soudu k předložení příloh k protokolu ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU, žalovaný uvedl, že se mu tyto přílohy nepodařilo dohledat, a navrhl, aby byli k okolnostem provedení ohledání fotovoltaické elektrárny FVE SUN VIK vyslechnuti bývalí zaměstnanci žalovaného, kteří protokol podepsali.

Zdejší soud pokládal za potřebné ke skutkovému stavu, jaký tu byl v době rozhodování žalovaného o udělení licence (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), dokazovat; takovému dokazování u jednání (§ 77 odst. 1 s.ř.s.) nic nebránilo (§ 52 odst. 1, § 77 odst. 2 s.ř.s.). Těžištěm správního soudnictví je kontrola správnosti a úplnosti zjištění skutkového stavu správními orgány a tuto provádí soud v souladu se zásadou plné jurisdikce zejména autonomním hodnocením důkazů již provedených správními orgány, případně též provedením důkazů dalších, které mohou podle názoru soudu změnit náhled na skutkové okolnosti ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud vyslechl jako svědky bývalé zaměstnance žalovaného, a to ing. P. P., ing. Mgr. J. V. a ing. R. K., kteří svými podpisy stvrdili obsah protokolu ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU, žurnalizovaného na čísle listu 79 a 80 správního spisu.

Žádný ze svědků především nepopřel pravost svého podpisu na protokolu.

Svědék P. P. uvedl, že jeli na základě usnesení ze dne 20.12.2010 s kolegy na místní ohledání elektráren „Saša Sun“ a „Zdeněk Sun“ a při té příležitosti zdokumentovali, že v areálu (v témže, kde se nachází i zařízení FVE SUN VIK) jsou nedokončené další elektrárny. Proto požádali následující den odbor licencí o to, aby nařídil místní ohledání k dalším elektrárnám, které se v tomto areálu nacházejí. To odbor licencí učinil. Svědek uvedl, že „*tuším 23. prosince*“ do Chomutova jeli opětovně, tentokrát s kolegy R. K. a J. V. Pořizovali fotodokumentaci na služební fotoaparát a záznam na videokameru R. K. Svědek doslova uvedl, že „*...pokud se dobře pamatuje, kdyby se vrátil zpět, byl tam třikrát, osmého tam prakticky nebylo nic, ale to je těžko s odstupem říct, dvacátého pořídili záznam elektrárny SUN VIK, kde byly jenom prázdné konstrukce a dvacátého třetího už tam byly osazeny panely, které byly v některých částech propojeny a v některých nepropojeny...*“. Svědek dále uvedl, že 8. prosince s ním byl na témže místě jen kolega Z.1, 20. prosince s ním na témže místě byli kolega K. a kolega Z. Obecně bývali na kontroly na základě usnesení vybaveni katastrální mapou a revizní zprávou, při místním šetření 23. prosince katastrální mapu měli. Svědek dále uvedl, že elektrárna SUN VIK je ve tvaru špiče, což odpovídá skutečnému umístění v území, elektrárna tedy je poznatelná, přičemž problém byl rozeznat přechod od elektrárny AREA SUN na elektrárnu SUN VIK, které jsou bezprostředně u sebe a mají obdobný typ konstrukcí. Vzhledem k tomu, že tam nebyl žádný zástupce těchto společností, byl podle svědka „přechod“ mezi nimi obtížně určitelný. Elektrárny AREA SUN a SUN VIK nebyly od sebe odděleny ploty, mezi elektrárnami AREA SUN a SUN VIK a „Zdeněk Sun“ a „Saša Sun“ také nebyly ploty.

Svědék J. V. uvedl, že kolega R. K. s kolegou P. P. a ještě jedním kolegou byli na ohledání 20. prosince na jiných výrobnách. V tomhle areálu viděli, že jsou tam výroby, na kterých se pracuje. Svědek upřesnil, že při ohledání 20. prosince se v případě zmíněného třetího kolegy jednalo o pana Zdvíhala, právníka z Jihlavy, který s ním seděl v kanceláři. V návaznosti na tato zjištění byl svědek (J. V.) požádán, aby jel s kolegy na ohledání elektráren SUN VIK a AREA SUN; detaily z ohledání si svědek již přesně nepamatoval, nic bližšího ke stavu elektrárny neuvedl, nicméně uvedl, že je „*přesvědčený, že některé dráty nebyly zapojeny, jinak by protokol nepodepisoval*“.

Svědék R. K. uvedl, že v prosinci 2010 jeli na jiné elektrárny a při tomto ohledání s kolegou P. zjistili v dané lokalitě, že se před nimi stavěla elektrárna. Tuto skutečnost svědek oznámil panu P. a požádal ho, aby v dané lokalitě v Chomutově nařídil podle správního řádu ohledání všech elektráren v té lokalitě. Následně jeli „do železáren“ dne 23. prosince. Svědek uvedl, že si všechno pamatuje, protože o tom dříve vypovídal u Policie ČR, které také předal záznam pořízený na daném místě dne 20. prosince na jeho vlastní videokameru. Svědek uvedl, že se v místě, které natáčeli na videozáznam, stavěla elektrárna a teprve se osazovaly fotovoltaické panely. Předmětnou lokalitu znal, protože byl na těchto elektrárnách několikrát. „*Má takový výběžek a v té části se jednalo o SUN VIK 2, jinde nedokázal od sebe rozlišit SUN VIK a AREA SUN*“. Dne 20. prosince se podle svědka „před jejich očima“ stavěla elektrárna, která měla být funkční, měla licenci,

ale podle svědka nebyla schopna provozu. Když přijeli na dané místo dne 23. prosince, tak tam fotovoltaické panely už byly. Co se týče „výběžku“, tak ke dni 23. prosince se tam „*děly výkopové práce a z panelů trčely kabely*“, kvůli sněhu „*nevěděli, co je pod zemí, ale viděli na některých částech, že fotovoltaické panely nejsou propojeny*“. Na místě nebyl zástupce elektrárny, což bylo obtížnější, neboť se neměli koho ptát. Záznam pořízený videokamerou dne 23. prosince svědek (R. K.) předal Policii ČR. Svědek uvedl, že běžně pořizoval dokumentaci vlastní videokamerou při těchto obhlídkách, neboť žalovaný nebyl takovou technikou tehdy vybaven.

Soud dále u jednání dokazoval záznamem na DVD, popsaném černým fixem „SUN VIK 2 AREA SUN 23.12.2010“, který soudu zaslalo Krajské ředitelství Policie ČR Ústeckého kraje. Svědek R. K. uvedl, že DVD popsal černým fixem on sám a potvrdil autenticitu předmětného záznamu jako záznamu natočeného dne 23. prosince, který předal Policii ČR. Ze záznamu je zřejmé, že jej z podstatné části natáčel v průběhu ohledání na místě svědek P. P., a to z automobilu, který na záznamu řídí svědek R. K. Svědek J. V. sedí na místě spolujezdce. Na záznamu jsou vidět jednak noviny ze dne 23.12.2010 a dále je zřetelně slyšet z autorádia vysílání zpravodajství Radiožurnálu, přičemž v průběhu záznamu zaznělo z vysílání datum „23. prosince 2010“. Na záznamu je na prvním záběru natočeno okolí kiosku (domku) „S 2“, kde leží na zemi kabely a některé fotovoltaické panely nejsou kabely spojeny. Dále ze záznamu vyplývá, že když automobil projíždí okolo kiosku (domku) „S 1“, dochází ke komunikaci svědků s nějakými osobami, zřejmě hlídači areálu. Poté automobil se svědky pokračuje v průjezdu areálem a záznam pokračuje. Svědek R. K. v průběhu dokazování tímto záznamem identifikoval místo na prvním záběru záznamu v okolí kiosku (domku) „S 2“ jako provozovnu FVE SUN VIK. K dalším částem záznamu ze dne 23. prosince již svědek K. nebyl schopen bezpečně potvrdit, zda se jedná o záběry provozovny FVE SUN VIK či jiné elektrárny.

Dále soud dokazoval záznamem na DVD označeném černým fixem „Zdeněk, Saša, VT SUN + 1x záběr SUNVIK 2 20.12.2010“, poskytnutým soudu Krajským ředitelstvím Policie ČR Ústeckého kraje. Svědek R. K. uvedl, že se jedná o DVD, které předával Policii ČR. Po spuštění DVD svědek K. identifikoval část záznamu ze dne 20. prosince, konkrétně se jednalo o 21. záběr (21. „ikonu“ na předmětném souboru). Tímto záznamem soud dokazoval. Záznam trvá 22 vteřin a je slyšet „*podívej tam k tomu domu, že to je ne Saša ani Zdeněk, ale společnost Actherm, S 2...jo*“, přičemž je vidět záběr natočený z vyvýšeného místa do údolí pokrytého sněhem, kde se nachází několik řad fotovoltaickými panely zcela neosazených konstrukcí, mezi nimi se pohybují osoby, které provádí práce na prázdných konstrukcích. Dále je na záznamu vidět jedna řada fotovoltaických panelů a bílý kiossek (domek) „S 2“. Nad kioskem „S 2“ je sráz pokrytý sněhem, nad kterým jsou vidět další konstrukce zčásti osazené fotovoltaickými panely.

Pokud jde o CD, které dle přípisu Krajského ředitelství Policie ČR Ústeckého kraje čteného u jednání soudu poskytl Policii ČR Mgr. J. H. z pracoviště žalovaného v Praze, označené „Foto P. – 23.12.2010 - SUNVIK2 AREA SUN Foto z ERÚ

AREA SUN - VIDEO, SUNVIK 2 – FOTO“, tak z dokazování jeho obsahem nevyplývalo pro soud nic podstatného, neboť se na něm v souboru „foto ing. P.“ a „SUN Vik 2“ nacházejí fotografie zimní krajiny s konstrukcemi s fotovoltaickými panely, informační cedule areálu Actherm, umístěná v zimní krajině, a část listiny s nápisem Kontrola fotovoltaických elektráren, na níž je vidět vyplněná kolonka - název provozovny - FVE SUN VIK s.r.o., Chomutov 1, parcela 2085/20, č. licence 111 01 8011 a údaje GPS.

Na základě provedeného dokazování má soud za prokázané, že se místní ohledání dle protokolu žalovaného ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU, uskutečnilo dne 23.12.2010. Ostatně návštěvu zaměstnanců žalovaného dne 23.12.2010 konstatuje i pan D. Z. ze společnosti Actherm, spol. s.r.o. na záznamu doloženém osobou zúčastněnou na řízení, kterým soud u jednání též dokazoval. Ze svědeckých výpovědí dále vyplývalo, že všichni tři svědci shodně vypovídali o tom, že se ohledání účastnili. Svědkové R. K. a P. P. potvrdili, že ohledání bylo natáčeno na videokameru a byly pořizovány fotografie, svědek J. V. si pamatoval, že se nějaká dokumentace prováděla. Svědci si již nevzpomněli, kdy a kdo protokol o místním ohledání vyhotovil a ani kdy a kdo jej předal na podatelnu žalovaného a kdy byly žalovanému předány přílohy k protokolu o místním ohledání.

Z výpovědi svědků má dále soud za prokázané, že k nařízení místního ohledání došlo na základě zjištění zachyceného též na videokameru R. K. dne 20.12.2010; s tím koresponduje také výpověď svědka J. V. v tom směru, že byl na základě předchozího zjištění svých kolegů požádán, aby se před Vánoci 2010 účastnil místního ohledání. Výpověď svědka R. K. se v časových souvislostech i co do obsahu shodovala s výpovědí svědka P. P. v tom směru, že se dne 20.12.2010 „před jejich očima“ stavěla elektrárna „v areálu Acthermu“. I když svědci R. K. a P. P. uvedli, že nebylo možné rozlišit, kde přechází provozovna FVE SUN VIK 2 v provozovnu AREA SUN, svědek R. K. přesně popsal místo, které byl schopen identifikovat jako provozovnu FVE SUN VIK 2, tzv. „špici“ u kiosku „S 2“, přičemž věrohodnost svědka R. K. nemá soud ničím, co by se v průběhu jednání soudu ukázalo, za jakkoli zpochybněnou. Z ničeho neplyne (a nikdo tím ani neargumentoval), že by „v rámci areálu Acthermu“ bylo více kiosků „S 2“, na každém ze záběrů, kde se kiosek „S 2“ objevuje, je umístění kiosku „S 2“ totožné. Popis plochy, místa ve tvaru „špice“ s kioskem „S 2“, svědek R. K. provedl s jistotou, dokázal poté dané místo identifikovat jak na začátku záznamu ze dne 23.12.2010, tak i na záznamu ze dne 20.12.2010, u kterých potvrdil, že se jedná o záznamy, které byly 20.12.2010 a 23.12.2010 natočeny na jeho videokameru. Soud tak nemá pochybnosti o tom, že svědek R. K. popsal stav FVE SUN VIK v okolí téhož kiosku „S 2“ ke dni 20.12.2010 a ke dni 23.12.2010.

Takový závěr soudu také podporuje obsah videozáznamu doloženého osobou zúčastněnou na řízení, kterým soud u jednání rovněž dokazoval. Záznam obsahuje sdělení pana D. Z. ze společnosti Actherm, spol. s.r.o., který při natáčení „areálu Acthermu“ zmiňuje provozovnu FVE SUN VIK a zabírá pouze kiosek „S 1“ s tím, že uvádí, že „domek 2“ je dole. Osoba zúčastněná na řízení také ve

svém vyjádření uvedla, že předmětná fotovoltaická elektrárna je rozdělena na dva velmi členitým terénem oddělené bloky, přičemž spodní blok je obtížně přístupný. Tomu pak odpovídá i záběr na záznamu videokamery Ing. R. K. ze dne 20.12.2010, kdy dané místo v údolí natáčí z vyvýšeného místa, vidět je kiosek „S 2“, v jeho okolí prázdné nosné konstrukce a pohybují se mezi nimi pracovníci.

Soud má proto z výpovědí svědků R. K. a P. P. ve spojení se záznamem ze dne 20.12.2010 za prokázané, že část provozovny FVE SUN VIK okolo kiosku „S 2“ byla dne 20.12.2010 ve stavu rozestavěnosti a nebyla dokončená. To ani záznam předložený osobou zúčastněnou na řízení (ať už byl pořízen kdykoli) nevyvrací, neboť na něm je zachycena pouze část provozovny okolo kiosku „S 1“.

Soud má dále k totožnému místu (okolo kiosku „S 2“) za to, že i ze záznamu ze dne 23.12.2010 (tedy k datu 23.12.2010) plynou zřejmé pochybnosti o dokončenosti provozovny FVE SUN VIK. Svědek R. K. u jednání komentoval okolí kiosku „S 2“, kde jsou vidět kabely volně vedoucí po zemi a nepropojená část fotovoltaických panelů.

Soud tak uzavírá, že výpověď svědka R. K. zcela odpovídá záznamu ze dne 20.12.2010 i záznamu ze dne 23.12.2010. Soud nemá pochybnosti o tom, že svědci R. K. a P. P. dne 20.12.2010 v místě nad provozovnou FVE SUN VIK skutečně byli. Dále nemá soud pochybnosti o tom, že v uvedených dvou dnech byl stav provozovny FVE SUN VIK zachycen na videozáznamech. Též nemá soud pochybnosti o tom, že dne 23.12.2010 prováděli všichni tři svědci (K., P. a V.) místní ohledání „areálu Acthermu“ v Chomutově, kde se nacházela i provozovna FVE SUN VIK a že zjistili nedostatky technického rázu – kabely položené na zemi, výkopy a z části nepropojené panely, byť závěr o nedokončenosti je již jejich názorem subjektivním. Z porovnání mapy obsažené ve správním spisu vedeném žalovaným a záznamu pak podle soudu lze identifikovat místo zachycené na záznamech – tzv. „špici“, kde měla být provozovna FVE SUN VIK umístěna.

Pokud zástupce osoby zúčastněné na řízení a žalovaný v konečném návrhu zmiňovali hypotetickou možnost, že od udělení licence ke dni 26.11.2010 mohla na provozovně FVE SUN VIK proběhnout demontáž fotovoltaických panelů a jejich opětovná montáž, tak tato skutečnost nebyla v průběhu řízení před soudem v jakékoli konkrétní podobě tvrzena; ani osoba zúčastněná na řízení tedy takto neargumentovala.

Přestože se u jednání soudu nepodařilo objasnit konkrétní okolnosti předání protokolu o místním ohledání ze dne 23.12.2010 na podatelnu žalovaného, a to včetně jeho příloh, nemá to podle soudu vliv na věrohodnost svědků. Svědci P. a K. se shodli na tom, že jej nepodepsali na místě ohledání. Protokol ze dne 23.12.2010, č.j. 13853-9/2010-ERU, pak byl žurnalizován ve správním spisu.

Na základě shora uvedeného zdejší soud dospěl k nosnému závěru, že pokud dne 20.12.2010 byla elektrárna FVE SUN VIK teprve budována a sestávala alespoň

v těch částech, které byly zachyceny na záznamu, převážně z prázdných konstrukcí bez fotovoltaických panelů, nemohla být dokončena dne 26.11.2010, kdy byla pro její provoz udělena licence, ale především ani dne 18.11.2010, kdy na ní měla probíhat revize (již dokončené elektrárny).

Z dokazování před zdejším soudem tak vyplynuly skutečnosti, které zásadním způsobem zpochybňují obsah zprávy o výchozí revizi ze dne 19.11.2010 revizního technika J. B. i samotný způsob provádění revize dne 18.11.2010. Tento nedostatek, jenž byl podstatou druhého žalobního bodu, se nepodařilo zhojit ani u jednání soudu, přestože soud dal především osobě zúčastněné na řízení prostor k vyvrácení těchto pochybností. Jestliže osoba zúčastněná na řízení předložila protokol ze dne 22.12.2010 ke smlouvě o připojení zařízení k distribuční soustavě, smlouvu o připojení zařízení k distribuční soustavě a tabulku s přehledem dodané energie od 22.12.2010, podle níž měla být do sítě Actherm dodávána údajně z elektrárny FVE SUN VIK energie ve dnech 22.12.2010, 23.12.2010, 27.12.2010, 28.12.2010, 29.12.2010, 30.12.2010 a 31.12.2010, pochybnosti o tom, že v listopadu 2010 (především ke dni výchozí revize, tj. ke dni 18.11.2010) elektrárna ještě dokončena nebyla, to rozptýlovat nemůže. Ani faktura ze dne 8.1.2011, kterou osoba zúčastněná na řízení účtuje odběrateli ACTHERM, spol. s r.o., odštěpný závod Chomutov, výrobu elektrické energie za období prosince roku 2010 ve výši 12,20 Kč (0,375 MWh), ničeho nevypovídá o stavu elektrárny v době, kdy byla pro její provozování licence udělena (26.11.2010), především však ani o stavu ke dni provedení výchozí revize (18.11.2010), jak byla předmětem žalobcem zpochybněné revizní zprávy ze dne 19.11.2010.

Tím spíše ani měsíční výkaz o výrobě elektřiny vyrobené osobou zúčastněnou na řízení v lednu roku 2011 nemůže prokazovat stav elektrárny FVE SUN VIK v roce 2010. Soud proto považoval za nadbytečné dále porovnávat měsíční výkaz osoby zúčastněné na řízení za leden roku 2011 s měsíčním výkazem o výrobě elektřiny za leden roku 2011 jiného subjektu („FVE Složiště“) či dokazovat licenci k výrobě elektřiny tohoto od osoby zúčastněné na řízení odlišného subjektu. Soud též neprovedl důkaz svědeckou výpovědí pana D. Z. ze společnosti Actherm, spol. s r.o., jehož písemné vyjádření ze dne 28.5.2015 a 10.6.2015 a dále vyjádření zachycené na DVD předloženém osobou zúčastněnou na řízení u jednání soudu nijak nevyvrátilo zjištění vyplývající ze svědeckých výpovědí bývalých zaměstnanců žalovaného a videodokumentace, zachycující stav FVE SUN VIK ke dni 20.12.2010 a 23.12.2010. Taktéž soud nedokazoval ani kopii Sdělení Energetického regulačního úřadu ze dne 22.10.2012 připojenou k žalobě, neboť to neshledal potřebným pro posouzení skutkových otázek dané věci.

Je tedy třeba uzavřít, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že v době provádění revizní prohlídky dne 18.11.2010 nebyly ještě fotovoltaické panely provozovny FVE SUN VIK nejen pospojovány a zapojeny, nýbrž ani přinejmenším částečně vůbec osazeny. Revizní zpráva tak nemohla být vyhotovena po prohlídce elektrárny, když v ní revizní technik tvrdí, že byla provedena kompletní

elektroinstalace fotovoltaických panelů, jejich zapojení do DC string boxů a jejich propojení s rozvodnou „S 2“. Revizní zpráva tedy musela být vyhotovena tzv. „od stolu“; pouze tak si totiž lze vysvětlit rozpor mezi údaji v revizní zprávě a skutečným stavem elektrárny k pozdějšímu datu (20.12.2010). V žalobním bodu ohledně nepravdivosti revizní zprávy o výchozí revizi ze dne 19.11.2010, č. 010-10-V/B, revizního technika J. B., tak dává zdejší soud zapravdu žalobci. Zpráva o výchozí revizi ze dne 19.11.2010 revizního technika J. B. tak nemůže obstát jako skutkový podklad prokazující splnění technických předpokladů pro udělení licence podle § 5 odst. 3 energetického zákona, a proto splnění těchto předpokladů jejím předložením nemohlo být pro udělení licence prokázáno.

Žalovaný tedy podle zdejšího soudu postupoval v rozporu se zákonem, pokud osobě na řízení zúčastněné udělil dne 26.11.2010 licenci, přestože ta splnění technických předpokladů pro udělení licence nedoložila. Vada revizní zprávy nebyla (a s ohledem na charakter vady ani nemohla být) odstraněna v rámci řízení před zdejším soudem. Zdejší soud je přitom toho názoru, že s ohledem na shora dovozenou nedokončenost elektrárny před rozhodnutím o udělení licence lze jen velmi obtížně dovozovat, že by osoba na řízení zúčastněná byla v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence.

Žaloba je tedy důvodná. Proto zdejší soud rozhodnutí o udělení licence zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s.; v něm tedy žalovaný bude znovu rozhodovat o žádosti osoby zúčastněné na řízení o udělení licence, vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V případě žalobce, který měl v řízení plný úspěch, soud nezjistil, že by mu vznikly náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti a žalobce ostatně ani náklady řízení nepožadoval; proto soud žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. června 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu